

tas színvonalon maradjon. Az is csak mondva csinált védelem, hogy a tömeg csak ilyet kívánt s a költőnek a tömeg óhajához kellett alkalmazkodnia. Ezt a demagóg-felfogást költő sohasem vallotta, s még ha vallotta volna is, önkéntelenül, ihlete sugallatát követve, a tömeg kielégítése közben is, hatalmasabbá és mélyebbé tette volna művét. S nagyon is kérdéses, vajjon a tömeg valóban oly alantas volt-e?

Hiszen Euripides előtt Ayschilos és Sophokles irtak satyr-drámákat s föl nem tehető ezekről, hogy kezeik között ily alantas maradt volna a satyr-dráma. Sőt inkább azt kell következtetnünk, hogy Euripides, mint ahogy tragikus költészetében tette, úgy komikus művében is alább szállította a színvonalat. Ámde ez is csak föltevés, mintahogy föltevés minden elmélet, amelyet a satyr-drámáról irtak.

PALÁGYI LAJOS.

Nyári dal.

*Fenn élek a szőlőhegyeken,
Együtt a daloló madárral,
Együtt az alkonyi búcsúkor
Itt maradozott napsugárral.*

*Éget a juliusi napfény.
Gőzöl a föld a rém melegben.
S amott a messzi-messzi rónán
Délibábokat sejt a lelkem.*

*Duzzadoznak a szőlőtőkék,
S már porzik az érlelő meleg.
... Alig várom az ősz utóját,
Alig, a rajongott szüretet.*

*Tudom, azután csudacsöndes
Marad a ledézmált hegyoldal.
De újra zsendülő tavasz jön,
És ősszel százszor újra bordal.*

*De ha jön az én élet-őszöm
És leszüretelem üdvömet —
Hiába várnám mohó szívvél,
Nekem Tavasz, több, nem jöhet...*

Ifj. Remetey Dezső.

Szalay Pál rajza